

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

De SS. Hermylo & Stratonico martyribus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

qua nostra libertas ab omni extrinseca incurfione tutaretur, apportauit, nunc picturas sanctarum historiarum, quæ non ad ornatum solummodò ecclesiæ, verum etiam ad instructionem intuentium proponerentur, aduexit, uidelicet ut qui literarum lectione non possent, opera Domini & Saluatoris nostri per ipsarum contuitum discerent imaginum.

Qui in his & huiusmodi rebus ideò tam plura laborare studuit, nè nobis sic laborandi remaneret necessitas: ideò toties transmarina loca adiit, ut nos omnibus scientiæ salutaris dapibus abundantes, intra monasterij claustra quiescere, & cum secura libertate Christo seruire queamus. Qui etiã cum corporis infirmitate corripere, premereturq; acerbius, semper interim debitas gratiarum actiones, de monasteriorum, quas didicerat, docueratque, regulis seruandis, semper de Ecclesiasticis obseruationibus, quas per omnes ciuitates & maximè Romæ viderat, semper de locis sanctis, quæ se iustrasse iuuenem meminit, loqui & iterare, delectabile habebat. Sic longis virtutum studijs exercitatus, longo insuper anno semper infirmitatis martyrio excoctus, post centupla gratiæ præsentis munera ad vitam transiit æternam.

Feliciter
exit ex hac
vita.

Vndè necesse est, fratres charissimi, ut tanquàm boni filij, & tanto parente digni, exempla ac præcepta illius in omnibus seruare curemus, neque vlla nos à vestigijs tanti ductoris sequendis animæ vel carnis illecebra reuocet: quatenus & ipsi, qui carnales affectus substantiamque reliquimus terrenam, qui vxores ducere ac filios procreare, angelicæ conuersationis amore fastidiuimus, augente spiritalium virtutum merito, & in præfenti centuplum accipere de societate sanctorum, & in seculo venturo vitam possidere mereamur æternam: Præstante gratia redemptoris nostri, qui viuit & regnat cum patre in vnitæte spiritus sancti Deus, per omnia secula seculorum, Amen.

MARTYRIVM SANCTORVM CHRISTI MARTYRVM HERMYLI ET STRATONICI, AVTHORE
Simeone Metaphraste.

Impio imperante Licinio, & magnum adhibente studium, 13. IANVAR.

ut idola honorarentur sacris & sacrificijs, impendebat mors gratis omnibus Christianis, ciuitatesque propter ipsos indagabantur, & regiones vicique & agri curiosè perquirebantur: & quicumque Christianum vnum deferebat ad Imperatorem, videbatur is esse ei benenolus, & dignus maximis honoribus. Quocirca & ipse, & quicumque ei suberant, hac in re magna utebantur diligentia: cum ille quidem varijs dijs, hi verò Imperatori gratificarentur impio & scelerato. Ad hunc ergò Licinium aliquando in sublimi sedentem tribunali, accedit quidam ex ordine militari, diuinum deferens martyrem: Est, dicens, vir quidam Hermylus nomine, qui ordinem obtinet diaconi, qui diu quidem abhinc obseruat & colit ritus Christianorum: deos autem & te subsannat & nihili facit ò Imperator. Hęc cum audisset Licinius, non distulit nec protelauit: sed ijs, qui aderant, statim iussit, ut eum vbicumquè esset comprehenderent, & ad tribunal adducerent. Atque illi quidem cum in omni loco scrutati essent, & eum alicubi orantem, & sanctas manus tollentem comprehendissent, ei significat iussum Imperatoris. Is verò statim alacer alacres est secutus, nihil ignauum nec molle ad spectu præ se ferens: quibus ex rebus manifesta fit animæ affectio: sed gaudens potius & magna repletus lætitia, quòd est propter Christum passurus.

Persecutio
atrox sub
Licinio.

Hermylus
comprehenditur.

Eius præclara confessio.

Intidet Tyrannum.

Ille verò, Responde, inquit, & apertè significa, an te Christianum fateris esse, sicut audiuius. Hic verò, Non solum hoc, inquit, cum præclara sententia & voce confiteor: sed etiam, quòd Deo, qui sub visum non cadit, sum consecratus: & ei assisto, ut qui illius factus sum Diaconus. Imperator autem volens se ostendere vrbatum, & valdè ingeniosum, Ergò te, inquit, dijs diaconum, hoc est, ministrum exhibe. Martyr autem in risum vertens eius promptum & versatile responsum: Videtis, inquit, mihi esse surdus ò Imperator, aut etiam stultum agere. Dixi tibi me ministrare Deo, qui non cadit sub aspectum: Non autem horum, qui videntur, aut potius ne videntur, esse Diaconum,

quos ipse, vt qui fallaris, perindè ac deos colis: cùm sint lapides & ligna omninò inania ma, & furda opera manus humanæ, & quæ ijs, qui sapiunt, sunt potiùs ridenda quàm adoranda. Non tulit Imperator dicendi libertatem, sed statim quibusdam instrumentis æneis, ad sumendum supplicium cōfectis, iubet genas quidem verberari martyris, præconem autem hæc proclamare: Nè sis lingua nimium profusus, ô Hermyle: honora Imperatorem, dijs sacrificia, & liberare à supplicio. Is autem, etiamsi sic verberaretur, perindè ac si nihil subiret molestum, contrà Tyranno etiam exprobrabat imbecillitatem, vt qui dubij perplexiq; esset animi, & planè victus: & ideò non secus ac ij, qui sunt pusilli & abiecti animi, ex ira inferret supplicium. Deindè etiam clariore voce vtens: Plagas, inquit, quæ nunquam desinunt, & diuinas manus experieris, quòd eo, qui te fecit, relicto, furdis & mutis dijs attendis: & quod est grauius, aliorum veluti saluti inuidens, contendis ad eundem trahere interitum.

Magna eius in supplicij libertas.

Truditur in carcerè.

Pfal. 117.

Pfal. 79.

Postquam autem visum est Imperatori sufficere supplicium, & ira aliquid remisit de nimia acerbitate, tradit martyrem carceri, & tres dies iussit in eo manere, Fortasè, dicens, ducetur poenitentia vanæ suæ pertinaciæ. Martyr itaque abiens in carcerem, psallebat: Dominus mihi adiutor, non timebo quid faciat mihi homo. Dominus mihi adiutor, non timebo quid faciat mihi caro. Iam autem ingrediens custodiam, Qui pascis Israël, dicebat, attende, qui deducis tanquam ouem Ioseph: Qui sedes super Cherubim, manifestare, & veni ad nos seruandos. Sed sic quidem martyr, & sic quæ erant grauias & molesta, propter Christum pati voluit. Christus autem quomodò se habuit? Num famulum contempsit? Num illo patiente, neglexit ipse consolationem? Et quomodò fuerit hoc nostri Dei, benignitatisq; & clementiæ, quæ omnem superat cogitationem? Non ergò defecit opem ferens, sed etiam incitauit ad animi fortitudinem, & ad eum Angelum mittit consolatorem, dicentem: Hermyle, esto bono animo, & noli timere: loquere, & noli tacere. Decerta, & noli timere, Mox enim vinctus tyranni machinas, & desuper ferres præclaram coronam martyrij. Sic Deus armat potiùs aduersus tyrannum, qui nõ apæret. Sic accingit virtute, & docet quidè manus ad bellum, dat arcum autem æneum: Ponit brachia & clypeum salutis.

Angelus eius confortat.

Pfal. 17.

Post tertium certè diem, cùm tribunal ascendisset Licinius, protinùs diuino adducto Hermyle, Num modò, inquit, statuisti dijs sacrificare, & ab imminentibus terroribus, minisque & periculis liberari? An adhuc, inquit, ferris per præcipitium, & eadem rursus te cepit amentia? Ad hæc fortiter admodum Christi miles, & prodignitate eius, qui illum armauerat: Semel, inquit, dixi tibi, ô Imperator, & oportet contentum prioribus, de iisdem non mouere amplius. Est enim mihi Deus in cælis, cui soli viuo, & cui mox me ipsum hostiam offerre propero: & à quo spero maximum venturum auxilium. Videã ergò, inquit Imperator, an is, qui cælos habitat, satis tibi afferet auxilij. Statimq; iussit, & viri sex raptim, quod iussi fuerant, exequentes, viri manibus robusti, immites & crudeles animo, cædem & furorem spirantes, cùm humili martyrem extendissent, virgis cædebant crudelissimè. Atque illi quidem sic faciebant, mortali regi seruientes. Martyr autem perindè ac si nihil haberet commune cum carne, quæ sic patiebatur, neq; dolorum vllum sensum caperet, quietè perseuerabat in oratione, & Deo attendebat. Hæc autem erat oratio:

Constantia eius.

Cæditur virgis.

Domine Deus meus, qui propter me sub Põtio Pilato flagella & plagas tolerasti, ipse me rursus propter te patientè confirma, vt possim cursum præsentem perficere, vt cùm socius fuero perpeffionis, dignus quoquè sim, qui splendoris efficiar socius. Et talis quidem fuit eius oratio, vox autem protinùs audita est desuper, dicens: Amen, Amen Hermyle, Post tres dies liberaberis à præsentibus molestijs: Præclaras autem & magnificas accipies præsentium laborum remunerationes. Et vox quidem martyri magnam attulit audaciam & animi fortitudinem: licet illis aut magnum incussit timorem: omnesq; repenti in terram procidentes, tremebant & trepidabãt, adeò vt nec ipse Imperator, nec vlli alij fuerint immunes ab animi perturbatione, sed omnes ex æquo moti fuerint: etiamsi ille præ impietate cæcutiēs & grauissimè furens, noluerit intelligere vt benè ageret: nec vitium est auersatus, vt dicam cum diuino Dauide, nec vllam eius, qui hæc faciebat miracula, vel minimam acceperit notitiam: sed in carcerem rursus obscurum & tenebricosum lucisque expertem tradidit martyrem.

Cælitus cõfirmatur.

Pfal. 35.

Reducitur in carcerè.

Sed mentem adhibere oportet orationi, & Dei sapientiæ arcanum intelligere. Hinc enim

enim proficiscitur id, quod est orationis iucundissimum, & est athletæ coniunctorum commilitonem. Is enim, cui in custodiam fuerat sanctus creditus, & qui curam gerebat carceris, erat ei valdè amicus & familiaris. *Quis hic est? Stratonicus ille sapiens, qui videbatur quidem eadem sentire quæ amicus, & esse in religione eiusdem sententiæ: nondum autem audebat pietatem liberè profiteri. Neque Ioseph occultam superauerat disciplinam: se amici tamen misereri, & eius ægrè ferre cruciatus, ostēdit multorum oculis. Sed de Stratonico quidem in præsentia dicere differamus. ea enim persequitur oratio, quæ ad diuinum pertinent Hermylum, nec patitur eorum abrumpi consequentiam. Martyri ergò Hermylo ingredienti carcerem, hæc opportunè canebantur & prudenter: Dominus illuminatio mea & Saluator meus: quem timebo? Dominus protector vitæ meæ: à quo trepidabo? Dum appropinquant super me nocentes, vt edant carnes meas. Qui tribulant me & inimici mei, ipsi infirmati sunt & ceciderunt. Si consistant aduersus me castra, non timebit cor meum. Si infurgat aduersus me bellum, in hoc ego sperabo. Sic dixit: & statim lux mirabilis desupèr in ipsum erumpit ad confirmandum id, quod canebatur: & vox rursus illinc est audita, iubens athletam bono esse animo: & psalmum similiter confirmans, & sicut erat ei pollicitus, post tertium diem finem esse venturum.*

Sequenti autem die cum procedendum esse significasset Licinius, & præsedisset in tribunali, proclamari iussit per præconem, vt duceretur Hermylus. Ille verò læto animo ductus est, lætis oculis, & cor habens plenum lætitiæ. externus enim adpectus hoc apertè significauit. Subridens autem & caput mouens Licinius, & veluti sanctum apertè ludificans, Agè, inquit, quàm tibi conducibilis fuit illa obscura custodia? Quomodò hoc, quod intercessit, spatium tibi reuerà attulit aliquam sententiæ mutationem, & persuasit illis cedere Imperatoris, & dijs reddere ea, quæ debentur: an adhuc nobis opus erit tormentis aduersus tantam tui cordis duritiem? Martyr autem, Mihi quidem, inquit, terrum illud & tenebricosum domicilium magnam lucem conciliauit: & nunc mea versatur anima in tranquillitate, & voluptate, & inexplicabili illuminatione, quæ futuri mihi spem bonam porrigit. Ego autem valdè miror, quemadmodum quæ in te habitât tenebræ, nullam suscipiunt mutationem: sed semper profundæ & cœcetræ insident tuis animæ oculis, quæ nequaquam sinunt adspicere veritatem. Cum tam apertè impietatem Imperatori exprobrasset, Licinius illi vehementer & cum magna respondens acerbitate: Nihil aliud, inquit, vt videtur, didicisti, nisi solummodò appetere contumelijs: quod quidem est linguæ intemperantia, & animæ audacia, & vt semel dicam, amentia. Sed tamen responde, & dic apertè: Dijs ne sacrificabis, & nobis cedes sic imperantibus, an te vt oportet vt mereris? Christi autem martyr Hermylus: Habes, inquit, responsa ô Imperator, & nihil ex ijs à nobis amplius audiueris. fac deinceps quod velis, & exequere ea quæ statueris.

His ira percitus Licinius, iubet eum porrectū supinū virgis figura triangulis in ventre verberari. Et erat quidem hoc graue tormētum, & corporibus humanis minimè tollerandum. Anguli enim virgarum, non secus ac quidam enses, carnes vehementer rangebant. Sed athletæ, etiam cum verberaretur tam immisericorditer, vnum erat solatiū, nempe Christum fixis oculis adspicere. Vnum benignum medicamentum preces, quas ad illū fundebat, quibus plagas iucundè adspergebat, dicens: Domine, ad adiuidum me festina. Ille verò eisdem ei adfuit, & faciens vt ferret dolores facilius, & annunciāns eius consummationem. Imperator igitur, vt qui esset iritatus eò quod non pareret, & egregiam illam athletæ pro pietate constantiam, existimaret esse suæ contemptum potētiam, manebat adhuc puniens, & vi eum esse persuasurum arbitrans. Quocirca iussit eius ventrem perfodi aquilarū vnguibus, donèc suis, inquit, oculis sua videat intestina. Propter quæ dixit martyr: Cor meum & caro mea exultauerunt in Deum viuum. Sicut ex adipe & pinguedine repleta est anima mea, & labijs exultationis laudabit os meum. Et hæc quidem sic. Quæ autem sunt deinceps consecuta, quomodò?

In animo quidem habebat tyrānus eum rursus dare in custodiam, vt eum rursus puniret acerbis. Egregius autem Stratonicus (iam enim postulat oratio, vt ad finem deducam promissum) cum videret Hermylum sic patientem, nec ei posset omninò opem ferre, faciebat id quod poterat: amici miserebatur, & acerbum dolorem capiebat, vultusque eius conciderat, & ex eius oculis guttatim profluebant lachrymæ. Quo factum est,

Stratonicus
clām Chri-
stianus.

Psal. 26.

Iterum di-
uinitus an-
nuntiat.Crudele
martyris
suppliciu.Preces, me-
dicina do-
lorum.

Psal. 83.

Psal. 62.

Stratonicus
multum
dolet eius
cruciatu.

est, vt cum sic se haberet, nō potuerit latere: sed cum quidam ex commilitonibus eum tristem vidissent & mœrentem, & causam rei deprehendissent, ad Imperatorem accedentes, Stratonicus, inquit, ô Imperator, Stratonicus custos carceris, apertè ostendit se erroris & Christianismi societatem habere cum Hermyle. Videtur enim eius misereri, & eius causa in animo magnum dolorem concipere. Ille verò cum statim accessisset Stratonico, rogauit an esset amicus Hermyle. Discipulus autem veritatis, minime est mentitus, nec sustinuit ignauam & pusilli abiectique animi pietatem apud se occultare. Sed tempus esse arbitratus, vt hæc Dei ociosa cognitio prodiret ad opus, & magnum sibi pararet fructum per confessionem, se esse amicum Hermyle & Christianum protinus est confessus, & eos, qui colunt simulacra, magne condemnat ignorantis. Timeo enim, inquit, ego solum Deum, qui fecit celum & terram.

Stratonico
liberè Christi-
sum profite-
tur.

Flagellatur
atrocissimè

Ad hæc mouetur Imperator, & iubet eum grauissimum subire supplicium. Id autem erat, vt ex illis virgis plagas nudo toto corpore acciperet: atque ad eò consequè, donec ipsa vox eum deficeret. Et sic quidè Licinius. Martyr autè etsi esset tot malis implicatus, amicum fixis adspiciebat oculis, & eum vocabat, eoq̃ uebatur ad Christum intercessore, dicens: Hermyle, ora pro me Christum, vt eum erga ipsum firmam ac stabilem seruauero confessionem, possim facillè superare Tyranni insidias. Interim autem ipsum quoquè ludificabatur Licinium, cæcis ijs sacrificare prohibens, & veri Dei vindictæ ei terrorem incutiens: in cuius manus incidere, verè terribilem habet & inuitabilem perfectumque interitum. Licinius autem cum vidisset sanctum Stratonicum satis saucium, parit eum amplius punire: non quòd humana mens & clemens animus eum moueret ad misericordiã, sed vt ei locum daret pœnitentiæ, cum eum priùs tormento teruisset. Et idè eum in præsentia tradidit in custodiam. Ille verò etsi esset in custodia, lesum ducebat suam esse consolationem, & cum eo per preces colloquebatur: Domine, dicens, nè memineris nostrarum antiquarum iniquitatum. Fer nobis opem, Deus seruator noster: propter gloriam nominis tui. & simul vox diuina est consecuta, dicens: Cursum consummauistis, fidem seruastis. Deceterò vobis est reposita corona iustitiæ, quam cràs accipietis.

Ducitur in
carcerem.
Psalm. 78.

Cum autem iam esset dies, adductum Hermylum rursus interrogauit Licinius, an dijs sacrificaret. Ille autem: Eadem que priùs, inquit, ô Imperator, do tibi nunc responsa. Quamobrem vre, puni, scinde, fac quicquid tuo infederit animo. Didici enim non timere ab ijs, qui corpus occidunt, animam autem non possunt occidere. Hæc cum audiisset Imperator, & desperasset fore omninò, vt sanctum in aliam traduceret sententiam, eum suspendit in ligno. & iubet eum vehementer scindi. Sed etsi eius carnes tam acerbè scinderentur, non ignorabat, vndenàm esset salus iustorum, nempe quòd à Domino, & quòd est eorum defensor in tempore afflictionis. Et idè esto mihi adiutor Domine & redemptor, dicebat assidue, & perindè ac si videretur aliquem desuper audire dicentem, Noli timere: sum enim tecum, & Deus tuus ego sum. Veritus ergò Licinius, & ex audicione veluti conturbatus, ex ligno deducit martyrem, & cum eodem, vt in llo fluuio intereat, iubens vt in eum iaceretur: stultus fortassè arbitratus, quòd sic passus Hermylus omninò interiret, & nec venerabilis quidè eius corporis futura esset inuentio. Ad ipsum autem adducto Stratonico, visus est suggerere & admonere ea, que essent vtilia. Crede, inquit, mihi ô miser, crede, & dijs velis sacrificare, nè tu eadem quoquè patiaris, quæ amicus, & ambo subeatis eandem pœnam inobedienciæ. Respondens autem Stratonicus, Reuerà, inquit, miser fuerim, si tibi parens, cum ille sit mortuus propter Christum, ipse velim viuere. Licinius autem, Quid ergò? Vis mori cum Hermyle? Maximè quidem, inquit diuinus Stratonicus. Etenim, inquit, si oportet amicos communes habere calamitates, oportet omninò eos quoquè bonis frui communiter. Quid autem nobis fuerit iucundius aut preciosius, quàm pati propter Christum? Propter quæ cum desperasset Imperator fieri posse, vt persuaderet Stratonico, similem quoquè in eum fert sententiam, & eodem sine vtrunque condemnat: quos etiã reuerà par finis excepit, communisque beatitudo & exultatio.

Hermyle
corpus scin-
ditur.
Psalm. 56.

Constantia
inuicta
Stratonici.

Lucæ 2.

Merguntur
in flumen
martyres.

Ad mortem itaque ducebantur martyres, dicentes: Gloria in excelsis Deo, & in terra pax, in hominibus bona voluntas: qui quidem est hymnus conueniens ijs, qui sunt bonum aliquod consecuturi: non eorum, qui deducuntur ad mortem, aut ad aliquam aliam causam tristiciæ. Postquàm autem iam peruenissent ad fluuium, in rete iniecti

ab

ab ijs, quibus hoc datum erat negocium, transmittuntur in profundum. Cùm suscepisset autem fluius corpora sanctorum, & quanto oportuit fluento esset sanctificatus, ea rursus tradit manibus fidelium: vt qui talem, vt arbitror, thesaurum apud se diutius abdere non sustinisset, & tanti boni iactura afficere Christianos, cùm prima eorum non apparuisset bonitas. Tertio ergò die postea, visa sunt corpora martyrum: in quæ cùm incidissent quidam viri pij, & quorum erat officium venari corpora sanctorum, & ea optantibus manibus piè ac religiosè suscepissent, & sacros hymnos cecinissent, & quæcumq; mos est Christianis, peregissent: in quodam loco, qui octodecim stadijs abest à ciuitate Singedone, ea simul deponuat, vt eis essent omnia communia & amica: in Christu confessio, in carcere habitatio, in flumine demersio, supernæ gloriæ cõsecutio, in vno loco corporum depositio: gratia & benignitate Domini nostri Iesu Christi, cum quo patri simul cum sancto spiritu gloria, potentia, honor & adoratio, nunc & in secula seculorum, Amen.

Nota hic
Ecclesiasti-
cos erga sus-
nera ritus.

VITA S. HILARII PICTAVORVM EPISCOPI,
AVTHORE FORTVNATO, TVNC ADHVC PRE-
sbytero, Prefatio.

Domino sancto, & meritis beatissimo patri, Pascenio papæ, Fortunatus. Religiosi pectoris studio sollicitante commonitus, papa beatissime, diuinis in actibus cùm sacri conuersatione propositi iugiter exercitaris intentus, & intendis exercitandus: vt facile sit perspicuum, ad culturam Ecclesiasticæ disciplinæ & fuisse te genitum, & esse prouectum; cùm irrefragabiliter veteris dispositionis catholici dogmatis fundamenta custos obseruas, & ad ædificationem plebis amantissimæ, veluti bonus instructor, adijciendo aliquid, culmen fabricæ continuare festinas, non sine timore diuino. Cuius operis amore præuentus, me dignatus es perurgere, quò de actibus sacratissimi viri Hilarij confessoris, qui te ab ipsis cunabulis ante sua vestigia, quasi peculiarem vernulam, familiariter enutriuit, vt impensi muneris vel verba rependerem, & si non plenè, vel quædam ex parte complexa perstringerem: quatenus dum gregis auribus vox quodammodò & vita pastoris antiquissimi resonaret, & ille probaret ministerium, & ipse tuum non celares affectu. Sed cùm me ingenij breuitatem mensuro, ad eò beati Hilarij immensitatem fortem cognosco, vt penè mihi videatur æquale, tam istud posse dicere, quàm digito cælum tangere: præsertim quod etiam beati (vt audio) Hieronymi torrens illud eloquium recusauerit attentare, qui huic materiei se imparè eatenus iudicauerit, vt taceret. Ego verò, cui nullius scientiæ irrigua fluenta succurrunt, quem vix sillicidij pauperis attenuata gutta perfundit, nihil proprio de fonte respirans: qua temeritate inter ingentia flumina, Euphratem beati Hilarij, & Nilum Hieronymi, siccos velim cursus extendere, cùm de illo etiam doctissimi viri quicquid dicere potuerunt, minus est quàm meretur? Et cùm virum sanctissimum consultius mihi sit mirari quàm loqui, æquabilis fuerat hæc beato Ambrosio de fratre scribenda mandare, cui verba virtutibus coniuncta florebant. Tamen etsi cum mea verecundia vobis quidem obedientiam, & illi impendo, de quo non dignè loquor, forsasè iniuriam: sed concedi per veniam credimus, quod deuotione peccatur. Et nè protracta pagina fastidium potius generet, quàm prouocet auditorem, nunc de eius vita proponamus.

Pascenius
à S. Hilario
enutritus.